

jeg, at dette er en af de Opgaver, som har virket ganske betydeligt, men som endnu ikke er udbredt i en saadan Grad, som den fortjener. Der er alligevel foreslaaet en temmelig stor Nedsættelse paa dette Omraade. Man kunde ikke komme videre i Udvalget, og man har der ment, at man maaske kunde hjælpe sig med den Sum, her er nævnt.

Naar man ser paa Sagen i sin Helhed, maa man ikke glemme, at hele Udvalget er enig i følgende Udtalelse: „Hele Udvalget er da ogsaa enedes om at foreslaa nedennævnte Bespareser paa Husdyrloven, men maa dog hævde, at de ifølge den nugældende Husdyrlov ydede Tilskud ikke kunne siges at være for store i Forhold til Husdyrbrugets Betydning og i Forhold til den Nytte, de have gjort. Flere af de foreslaaede Nedsættelser kunne da ogsaa kun begrundes under Henvisning til Statens finansielle Stilling; men til denne Stilling bør der ogsaa tages Hensyn paa andre Omraader, hvor sikkert ogsaa Bespareser kunne finde Sted“. Udvalget er altsaa fuldt enig om, at de Midler, der ere anvendte til dette Formaalets Fremme, ikke have været for store. Men man har her villet vise, at ligesom Landbruget aldrig har krævet Beskyttelse for sig, naar andre Erhverv have krævet dette, saaledes vil man ogsaa være med til at gaa ind paa Reduktioner, naar den finansielle Tilstand kræver det.

Men der er i Udvalget et Mindretal, bestaaende af mig — jeg er nævnt først —, Landstingsmand P. Rasmussen og Landstingsmand Rottbøll, som henstiller, „at den her foreslaaede Reduktion af Statens Tilskud til Husdyrbruget først træder i Kraft samtidig med Bespareser paa andre Omraader udenfor Landbruget“. Jeg tror, det er i sin gode Orden, at man stiller sig saaledes. Vi, der repræsenterer Landbruget, vise herved, at vi ere villige til Foretagelsen af en Revision af Husdyrloven, og vi kunne gøre den færdig saaledes, at den træder i Kraft samtidig med andre Foranstaltninger paa andre Omraader. Det vil være en Spore for andre, der virkelig ville gøre noget for at spare. Det har derfor glædet mig at høre den Modtagelse, Sagen hidtil har faaet. Selv det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) var enig med os om, at hvad der kunde gøres for at fremme vort Hovederhverv, Landbruget, skulde gøres, og jeg forstod ogsaa hans Udtalelser saaledes, som om han var villig til at tage de Udtalelser, der maatte komme fra Organisa-

tionerne, under velvillig Overvejelse. De have allerede udtalt sig for Jyllands Vedkommende. Jeg havde et Møde, hvor Repræsentanter for en meget stor Del af de jyske Landboforeninger vare til Stede. Jeg tillod mig der at stille det Spørgsmaal: Kunne Landboforeningerne nøjes med at holde Dyrskue hvert andet Aar, og kunne de hjælpe sig med at faa $\frac{1}{3}$ af Staten i Stedet for Halvdelen? Svaret gik, som de Herrer ville have set af en Pjece, der er omdelt paa deres Pladser, ud paa, at det var umuligt at fremme denne Sag, hvis man skulde nøjes med Dyrskue hvert andet Aar. Og lige saa stor Enighed var der om, at man ikke kunde hjælpe sig med $\frac{1}{3}$, men maatte kræve Halvdelen ligesom ved Planteavlbevillingerne. Som oplyst af det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen), vare Bevillingerne til Planteavl tidligere meget mindre end Halvdelen, hvorfor Landboforeningerne stod noget bundne ved Anvendelse af deres Penge. Da man nu endelig er naaet til, at der er lige meget til begge Dele, staar man friere, og det skal ogsaa nok, som sagt, vise sig, at man saaledes kan disponere heldigere over Midlerne, end hvis man gaar til at dele dem.

Jeg mener, som sagt, at der fra Landbrugets Side er Grund til at vise, at man er villig til at gaa ind paa Reduktioner. Men jeg finder Kravet om, at man fra anden Side skal vise sin Beredvillighed til det samme, berettiget. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (K. Pedersen) har neppe Ret, naar han mener, at vi skulde gaa i Spidsen og vedtage de foreslaaede Reduktioner, fordi vi kunne stole paa, at de andre ville følge efter. Vi gaa imidlertid i Spidsen ved at vise, at vi ere villige til at foretage Reduktioner, der træde i Kraft, naar ogsaa de andre komme. Det er den sædvanlige Fremgangsmaade, naar man ikke har villet, at et Forslag skal ophøjes til Lov, forinden der kom et tilsvarende. Man har saa benyttet den saakaldte Sammenkoblingsparagraf. Selv om man nu ikke just vil anvende den saaledes, mener jeg dog, man nok maa kunne finde en Form, hvorunder det kunde gøres klart, at vi ville nok gaa med til disse Reduktioner, men paa Betingelse af, at der samtidig sker andre Reduktioner.

Det, der her foreslaas, er altsaa ikke en Revision af Loven, om end en saadan maa komme, men det, der her er foreslaaet, er kun de Ændringer i selve Teksten, der ere nødvendige paa Grund af de nedsatte Bevillinger. Jeg kunde godt